

ga ainouksit sai vabida. Iggatset lapset nüüd wåg:
ga omma emma tagga, kelle mele pârrast ful
ollets tahtnud keik tööd fätte vobita, iggatset
sedda maddalat honet tagga, kus keik röömsad
ellopâwad olli ellanud, ja sedda leppifut, mis
nende urtsiko kõriva Loja isse olli istutanud. Ei
maksnud nende waesto middagi keik se suur illo
ja ehre, mis nüüd igga poolt temma filmi paies:
tis, ja misgiwa murret ja furwaštust temma
peâle foggu. Liso faebas sedda rasket pôlwe,
mis nüüd fätte tulnud, et ühte puhko ja lõp:
matta kehrata ja iggaweste töwangis seista;
ommaast melest temma olli nüüd hopis mahhajå:
tud, ja keigest armust ja armast aejast lahti,
ja sure heâlega nuttes, heitis temma kummuli
mahha. Õtkitselt kuleb temma heâst, ja kui
filmad jâlle lahti teeb, wata! siis seisab temma
ees üks halli peaga mees, kelle walgendaw hab:
be riinde peâle langeb ja kellel halja forega pitk

kep käes, agga silmihâggo tunniistat lahket meet,
ja armastete kulas nutja käest, mis halle luggu
ful on? Liso kohkus eßlotsa furjaste, agga ful
mehhe armia meet moista sai, tulli temmale
julgust fätte, et keik omma hâdda ning furwaš:
tuß ülesbrâkis, ja keige se peâle triiste waštast,
mis sa käest küssiti. Vannamees fitis tüttar:
lapse tössist, otsekohhest meet, et selgeste keik
oll tunniistanud, murdis omma feppi otsast tük:
fi ãrra, ja ütles, seddasamima feppikest Liso fätte
andes: „Mo tüttar, kui selle feppikeõsega teise
wokki ratta fulge putud, siis segi hakkab käima,
ja sadab ifka poolt sedda lõnga, mis sa isse
omma wokki peâl kehrad, ehk sadab rohkemat
weel, sedda mõda kui ial surema römoga töle
hakkad. To nelja nâddala pârrast sedda feppikest
jâsse mo fätte, siis tahhan sulle weel suremat an:
di anda.“